

Nee heb je

Charlotte de Monchy bij Boekerij:

*Zes maanden zonder
Enkeltje Ierland
Eens gegeven
Nee heb je
Tegen beter weten in*

Charlotte de Monchy

Nee heb je

Bobbie gaat naar Bali om een klein klusje te doen voor haar
baas. Maar dat pakt heel anders uit dan verwacht!

Eerste druk januari 2019
Tweede druk september 2019
Derde druk juni 2020

ISBN 978-90-225-9073-7
ISBN 978-94-023-1231-7 (e-book)
ISBN 978-90-528-6157-9 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2019 Charlotte de Monchy en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Pau, deze is voor jou

1

‘Doe lekker je schoenen uit, ik heb het gevoel dat je niet comfortabel zit.’

Bobbie zag Wendelien, de bedrijfscoach, naar haar hakken kijken alsof het martelwerktuigen waren. Ze schudde haar hoofd.

‘Ik zit prima.’ Ze probeerde stil te zitten en er ontspannen uit te zien, wat niet meeviel als je met acht centimeter hoge hakken op een ergonomische bal van xl-formaat zat. Zeker niet als je een kneiterstrak rokje aanhad en je benen bij elkaar moest houden.

‘Hoe voelt dat voor jou, dat je je zus... hoe heette ze ook alweer?’

‘Lauren, mijn zus heet Lauren.’

‘Juist. Hoe voelt het dat je Lauren negen jaar niet hebt gezien?’

Bobbie liet een lange stilte vallen, waarin ze voor de vijftigste keer de tekst las die ingelijst aan de muur hing boven het lage driehoekige tafeltje tussen hen in: IK LAAT MIJ NIET OPJAGEN, IK BEN AAN HET WERK, NIET OP DE VLUCHT. Het was het hele wezen van Wendelien samengevat in één zin. Hoe deze vrouw ooit bij Wilkerson Real Estate terecht was gekomen en het er overleefde, was Bobbie een raadsel. Aangezien ze kantoor hield in een klein onopvallend kamertje tussen de

afdeling repro en de postkamer, verdacht Bobbie het bedrijf ervan dat ze gewoon vergeten waren dat ze er was.

‘Tja, die dingen gebeuren.’ Bobbie probeerde in haar hoofd haar agenda te openen om erachter te komen hoe de rest van haar dag eruit zou zien, maar zoals vaker de laatste tijd verscheen er alleen een testbeeld op haar netvlies.

Wendelien knikte langzaam. ‘Waren jullie close?’

‘Ja.’

‘Kun je daar meer over vertellen?’

‘We zijn zussen en we waren veel samen. We schelen vijfenhalf jaar. Misschien dat we het daarom goed met elkaar konden vinden.’

‘Wat bedoel je daar precies mee?’

‘Nou, dat we niet met elkaar hoefden te concurreren, zoiets.’

‘Wat is er misgegaan?’

Bobbie vroeg zich af wat dit te maken had met het feit dat ze een beetje overwerkt was. ‘We kregen ruzie op de begrafenis van ons buurmeisje.’

‘Waarover?’

Bobbie zag dat Wendelien gretig een stukje naar voren leunde. Ze probeerde de pijnlijke scène die zich in het crematorium in Zandvoort had afgespeeld haar hoofd uit te werken. Zo achteloos mogelijk haalde ze haar schouders op en drukte op het knopje van haar telefoon om de tijd te kunnen zien. Wendelien kuchte en wees met een uitgestreken gezicht naar het bordje naast hen, met daarop de telefoon met het rode kruis erdoor. Bobbie stak verontschuldigend haar hand op.

‘We spraken elkaar daarna een tijdje niet. Hoe langer dat duurde, hoe moeilijker het werd om weer contact op te nemen. Lauren verhuisde naar Bali. Uiteindelijk hebben we elkaar nooit meer gesproken.’ Meer ging ze Wendelien echt niet aan haar neus hangen.

‘Negen jaar is een lange tijd.’

‘Ja, ik was ook druk. Ik begon hier als stagiaire en ben in de tussentijd opgeklommen tot projectleider. En ik heb daarnaast in de avonduren mijn studie bedrijfskunde afgerond.’

Wendelien knikte begrijpend. ‘Misschien was alles wat er gebeurd was, eerst met je buurmeisje en daarna met je zus, de reden dat jij zo hard ging werken? Heb je daar wel eens over nagedacht?’

Bobbie overwoog om toch haar schoenen uit te doen, maar ze zou hier nog maar zes minuten zijn en het zou zo’n tegenvaller zijn om zich er daarna weer in te moeten wurmen. ‘Ik was hier, er was veel werk te doen en ik heb dat opgepakt. Dat leek me beter dan in mijn tweekamerappartement te gaan zitten sikkeneuren. Het is alleen wat uit de hand gelopen. Nou ja, dat weet jij ook, want daarom zit ik hier, verplicht overigens.’

‘Je bent overspannen. Het is het beleid van dit kantoor dat je dan met de bedrijfscoach gaat praten.’

‘Overspannen vind ik een groot woord. Misschien een beetje overwerkt.’

‘Ik krijg sterk het gevoel dat jij niet wilt toegeven aan jezelf dat er iets aan de hand is. Terwijl tegenslag ook een springplank naar geluk kan zijn.’

Bobbie kreeg nu kramp in haar kuiten van het manoeuvreren op die bal en besloot Wendelien inkijk in haar kruis te geven in ruil voor iets meer evenwicht. Ze ging verzitten en zette haar benen wat uit elkaar.

‘Je moet tijd nemen om tot jezelf te komen. Ik hoorde van Nico dat je naar Bali wil.’

‘Praat jij met mijn baas?’

‘Ik houd hem op de hoogte van de vorderingen. Dat hoort bij het traject dat we zijn ingegaan. Het doet er niet toe. Ik vind het erg moedig van je dat je naar Bali gaat.’

Zo, dit zat een stuk beter, en Wendelien was natuurlijk totaal

niet geïnteresseerd in haar kruis. Ze had dit zesenvijftig minuten geleden al moeten doen. ‘Wilkerson Real Estate heeft daar grond gekocht. Op het intranet stond een vacature. Ze zoeken iemand die ter plekke alle papierwerk kan regelen en ik ben daar de perfecte persoon voor. Nico was dat met mij eens. En aangezien ik geen nieuw project toegewezen heb gekregen en mijn zus daar woont, kan ik werk en een eventueel weerzien combineren.’

‘Op mijn advies geeft hij je daar drie maanden de tijd voor.’

‘Sorry?’ Bobbie probeerde niet in paniek te raken bij het idee dat haar agenda drie maanden lang leeg zou zijn. ‘Drie maanden lijkt me wat overdreven. Zoiets regel ik makkelijk in twee weken.’

‘Ik denk dat jij dat nodig hebt om weer in je kracht te komen. We hebben het al eerder over de luchtballon gehad.’

Dit was het moment waarop Bobbie stopte met luisteren. Wendelien ging onverstoorbaar verder. ‘Het mandje onder de ballon is gevuld met alle negatieve energie uit het verleden, de ballast die je met je meedraagt. De ballon zit vol met positieve energie, met liefde voor jezelf en levensvreugde. Als je jouw mandje niet van de ballast ontdoet, zul je nooit gaan zweven, zul je nooit vrij zijn en sta je niet in je kracht.’

Bobbie stelde zichzelf voor op een wit bountystrand. Lauren zat naast haar op een rotan bankje met een strohoed op. Ze wilde het net met haar over de hele situatie gaan hebben toen er werd geklopt en de deur openzwaaide. ‘Bobbie! Daar ben je! Heb jij de contracten gezien van...’

Contracten? Bobbie wilde meteen opstaan om in actie te komen, rolde met bal en al opzij en kon zich nog net op tijd aan de rand van het lage formicatafeltje vastgrijpen om niet te vallen. Het tafeltje wankelde en de theedoos die erop stond viel met een klap op de grond.

‘Ho! Stop!’ Wendelien stond abrupt op, hief haar armen en

hield ze als een kruis omhoog naar de indringer, haar collega Philip van de afdeling legal.

Philip keek verwonderd naar Wendeliens armen. ‘Dit is even heel belangrijk.’ Hij wendde zich tot Bobbie. ‘Ik dacht dat ik ze had laten...’

‘Nee, dít is nu belangrijk.’ Wendelien gebaarde van Bobbie naar haarzelf en terug. ‘Dat van jou kan wachten.’

‘Nou...’ Philip frummelde zijn das van links naar rechts.

Bobbie vroeg zich af hoe hij haar had gevonden in deze uit-hoek van het gebouw, en waar het plotselinge volume van Wendeliens stem ineens vandaan kwam.

‘Is er iemand in levensgevaar?’ vroeg Wendelien terwijl ze verbazend assertief op de deur afstevende.

‘Niet direct, maar...’

‘Nee!’ Wendelien duwde de deur voor zijn gezicht dicht. ‘Ik zeg NEE.’ Ze draaide de deur op slot. ‘Zo.’ Ze sloot een moment haar ogen. ‘Laten we dit belangrijke gesprek voortzetten.’

Bobbie was inmiddels druk alle contracten die ze de laatste weken onder ogen had gekregen aan het doornemen in haar hoofd. Welke zou hij bedoelen? Ze had alles netjes in een mapje via de interne post aan Philips assistente verstuurd, toch? Of had ze er een over het hoofd gezien? Alle winkels die zich in haar outletdorp hadden gevestigd, hadden getekend. Of niet?

Dit was niets voor haar. Jarenlang was alles overzichtelijk geweest in haar hoofd. Nu was het alsof ze blokkeerde zodra ze een beroep deed op haar geheugen. Alsof haar harde schijf vol zat. Misschien was het toch een goed idee, drie maanden wat anders doen. Dan kon ze mooi haar hoofd een beetje opruimen.

2

‘Mam, ik moet nu echt ophangen. Ik moet Morris van school halen en naar tennis brengen en tussendoor moet ik weer terug naar huis, want er worden nieuwe ventilatoren geleverd voor het restaurant.’ Lauren zette haar helm op haar blonde haar en schoof haar telefoon eronder zodat ze door kon praten terwijl ze de traditioneel bewerkte poort uit liep naar haar scooter, waar een kip op bleek te zitten.

‘Red je het wel in je eentje daar op Bali, als alleenstaande moeder?’ Haar moeder fluisterde de woorden ‘alleenstaande moeder’ alsof ze een verslaafde prostituee was.

‘Papa is al tien jaar dood, en jij redt het toch ook?’ Lauren wapperde met haar vrije hand door de lucht om de kip weg te jagen.

‘Je kunt altijd bij mij in Zandvoort komen wonen, het huis is groot genoeg.’

‘Lief dat je het aanbiedt, maar mijn leven is hier. Het restaurant draait goed en Morris’ vader woont een eiland verderop. Al is hij misschien niet de leukste vader, het is wel zijn vader en ik wil dat ze elkaar blijven zien.’ Lauren plofte op het zadel van haar scooter neer en manoeuvreerde het ding de juiste richting op in het nauwe straatje tussen haar huis en het restaurant. ‘Maak je maar geen zorgen. Alles komt goed.’ Dat vertelde ze zichzelf ook de hele tijd.

‘Bobbie is ook al zo druk.’

Bij het horen van de naam van haar zus trok Lauren extra hard op.

‘Ik weet dat je niets over haar wilt horen...’

‘Sorry mam, ik hoor je niet meer zo goed, dus ik moet echt ophangen, anders ben ik te laat bij Morris en niet op tijd voor de ventilatoren en tennis. Veel liefs aan tante Roos!’ Met een schuldgevoel over het afgekapte gesprek trok Lauren al rijdend de telefoon onder haar helm vandaan en legde hem in het bakje voor in haar scooter. Ze reed een onverharde weg in, een afsteker die niet veel mensen kenden. Het pad slingerde tussen lege rijstterrassen door. Vrouwen met blote voeten stonden voorovergebogen in de modder rijst te planten. Handig kronkelde ze langs de ergste rotsen op de weg tot ze weer op het asfalt kwam en gas kon geven.

Bij Morris’ school parkeerde ze haar scooter illegaal op de lerarenparkeerplaats, zodat ze minder lang hoefde te lopen, en legde haar duim op de scanner om het beveiligde toegangspoortje door te komen. Haastig liep ze de groene campus over naar het achterste gebouw. Toen ze op tijd voor het klaslokaal stond gaf ze zichzelf in gedachten een high five.

‘Ehm, Lauren?’

‘Ja?’ Naast haar stond... hoe heette deze vrouw ook alweer? Ze was de klassenouder, de moeder van Priscilla, ze stuurde altijd mailtjes rond als er iets moest gebeuren. Zo goed las ze die mailtjes dus, dat ze zich haar naam niet eens meer herinnerde.

‘We zoeken nog vrijwilligers voor de organisatie van het jaarlijkse horrorfeest. Misschien heb jij deze keer tijd?’

‘Ehm.’ Lauren haatte het horrorfeest. ‘Nee sorry, ik heb het nogal druk op het moment.’

‘Ik ook, maar ik máák tijd tussen mijn andere bezigheden door.’

Lauren keek naar de keurig verzorgde vrouw naast haar. Ze

rook ook lekker, naar dure dagcrème. ‘O, nou, ik zal erover nadenken.’

‘Het zou leuk zijn als je een keer meedeed. Ik hoorde dat je een restaurant hebt? We zoeken nog iemand die de griezecakejes kan bakken.’

Lauren knikte. ‘Ik kan best een plaat cakejes bakken.’ Ze zou ook best een make-upje kunnen gebruiken. En een bezoek aan de kapper. En een nagelstudio. Door het hele gedoe met Simon was ze langzaam maar zeker verslonsd.

De moeder van Priscilla typte iets in op haar telefoon en hield hem daarna voor Laurens neus. ‘Dit is het idee. Het recept mail ik je door.’

Lauren staarde naar een Pinterest-afbeelding van feloranje cakejes met een grijzend pompoengezicht van fondant erop. Deze lelijke kleurstofbommen ging ze beslist niet maken.

‘Ik verzin zelf wel iets.’ Ze kon spinnen maken van luchtige chocoladecake.

‘Ehm, het is niet helemaal de bedoeling dat mensen er hun eigen invulling aan gaan geven.’

Verbaasd trok ze een wenkbrauw op. ‘Zal ik nou cakejes bakken of niet?’

‘Deze mag je bakken.’ De vrouw hield haar telefoon omhoog.

‘Nee, dan zie ik er toch maar van af.’ Lauren trok haar mondhoeken omhoog in een poging vriendelijk te glimlachen. Gelukkig ging de deur van de klas open en zag ze de vertrouwde bos blond haar van haar zoontje verschijnen.

‘Hoi mam. Gaan we?’

Ze keerde de moeder haar rug toe. ‘Ja, kom.’ Ze kon nog net een kus op Morris’ hoofd planten voordat hij zijn Minionhelm opzette, voor haar uit het terrein af liep en geroutineerd achter op de scooter plaatsnam. ‘Had je een goede dag vandaag?’ vroeg ze toen ze onder de securityslagboom door reden.

‘Meneer Tawson was jarig vandaag. Hij kreeg een duikbril, maar mijn naam stond niet op de kaart.’

Lauren voelde haar maag omdraaien. ‘O nee! Dat is mijn schuld. Ik moest geld meegeven, maar dat ben ik vergeten!’

‘Dat dacht ik al.’

‘Wat stom! Het spijt me, lieverd. Ik heb een geheugen als een zeef op het moment.’ Lauren haalde de stinkende vuilnistruck in waar ze achter stonden en zette haar scooter tussen een stilstaande taxi en een pick-up voor het kruispunt verderop, waar het verkeer standaard vast stond. Stof en uitlaatgassen drongen haar neus binnen. O ja! Ze moest mondkapjes kopen.

‘Ik heb hem de helft van mijn brownie gegeven. Dat vond hij ook lekker.’

‘Gelukkig.’ Lauren probeerde tevergeefs haar schuldgevoel weg te slikken. Het leek wel of ze sinds de scheiding de hele dag niets anders deed. Terwijl ze er geen seconde spijt van had dat Simon niet meer bij hen woonde. Ze genoot ervan dat het huis nu van haar was en dat hij niet meer kwam binnenlopen wanneer het hem uitkwam. Haar hoofd was alleen zo vol door alle veranderingen. Aangezien ze haast had reed ze haar scooter de stoep op en tufte ze stapvoets de vastgelopen auto’s voorbij. Daarna zoefden ze probleemloos naar huis.

‘Kleed jij je even om en pak je je tennisracket?’ zei ze toen ze afstapten voor het restaurant. ‘Ik moet de ventilatoren betalen die ze aan het installeren zijn. Made heeft vast een smoothie voor je gemaakt.’

Ze keek hoe Morris wegliep in zijn schooluniform, met zijn helm nog op. Er was waarschijnlijk gewoon tijd nodig voordat alles weer op rolletjes liep.

3

12.170 kilometer van huis stond Bobbie met de opkomende zon in haar rug naast een kolossale Samsonite-koffer. Boven haar hing een met Balinese bloemen versierd uithangbord. Madé's madu, het restaurant waar ze voor stond, was van haar zus. In haar ooghoek zag ze de blauwe luchthaventaxi het stoffige pad af rijden. Pfff, ze voelde een spanningshoofdpijn opkomen.

Bobbie ademde diep in en meende een vleugje zeewind op te snuiven van het hippe surfstrand dat volgens Google Earth een paar honderd meter verderop zou moeten liggen. Ze was in Canggu, in het zuidwesten van Bali. Volgens de modieuze reiswebsites die ze had geraadpleegd over het eiland was het dé place to be. Voor Bobbie was het gewoon de plaats waar ze toevallig heen moest. Terwijl ze met haar vingertoppen haar hoofdpijn weg masseerde nam ze het in zich op.

Het restaurant was van het soort dat je in een tijdschrift zag. Vooraan een met tropische bloemen overgroeide veranda, daarachter een lichte ruimte met betontegels op de vloer, rotan meubilair en robuuste, teakhouten tafels. Aan het plafond hingen potten met hangplanten en er stond een goedgevulde vitrine met taart waar groot *glutenfree* boven stond. Het zag er gelikt uit. Dat kon ook niet anders. Het was Laurens restaurant en die had altijd al een fantastische smaak gehad. Na een paar happen extra lucht om wat moed naar binnen te zuigen, sjarde

Bobbie haar koffer de houten trap van de veranda op.

‘Wat krijgen we nou? Dit meen je niet, Bobbie?’

Bobbie schrok zo bij de plotselinge verschijning van haar oudere zus dat ze bijna over de laatste tree van de veranda het restaurant in struikelde. Wat best suf was, want ze wist dat ze haar hier uiteindelijk zou treffen. Nadat ze zich had herpakt, bekeek ze Lauren eens goed. Ze was nog steeds knap, op een rommelige surfchick-achtige manier, met haar haastig opgestoken blonde haar en volle lippen. Ze droeg nauwelijks make-up om de donkere kringen onder haar ogen te verbergen. Bobbie concludeerde dat ze in de afgelopen negen jaar er zeker vijftien ouder was geworden.

‘O nee, ik weet al waarom je hier bent. Mama is dood.’ Met een dramatisch gebaar sloeg Lauren haar handen voor haar gezicht.

‘Hoezo denk je nou dat mama dood is als ik voor je neus sta?’

‘Is alles oké?’

‘Misschien is tante Roos wel dood, de buurvrouw. Of Snuit.’

‘Is tante Roos dood?’

‘Nee, en Snuit ook niet.’

‘Gelukkig. Tenminste, van mama en tante Roos.’ Ze haalde diep adem. ‘Wat doe je hier? Je had kunnen bellen van tevoren. Het is niet dat we elkaar gisteren nog hebben gezien.’

‘Daarom juist.’ Bobbie poetste met haar mouw het zweet van haar voorhoofd.

Lauren keek naar haar koffer. ‘Wacht even, is het de bedoeling dat je blijft? Bij mij?’

‘Nou, ik hoopte... Ja, eigenlijk wel, als dat kan.’

Lauren deed een stap dichterbij haar toe. ‘Na negen jaar radiostilte sta je ineens op de stoep en wil je bij mij slapen?’ Ze nam haar met tot spleetjes geknepen ogen op. ‘Typisch, het is altijd alles of niets bij jou.’

Bobbie had hier nachten over wakker gelegen. Na wat er was gebeurd wist ze best dat het niet zomaar goed zou komen. Ze had overwogen een hotel te nemen en Lauren af en toe op te zoeken, maar dan zou de afstand tussen hen waarschijnlijk nooit kleiner worden. Alleen als ze boven op elkaars lip zaten, was er een kans dat ze ooit weer de zussen zouden worden die ze waren geweest. ‘Het is nogal radicaal, dat moet ik toegeven. Als ik niet welkom ben, begrijp ik dat.’

Lauren keek met een sceptische blik naar haar kleine zusje en nam de tijd.

‘Dus?’ Bobbie voelde haar hart kloppen. Het was lang geleden dat ze zich zo kwetsbaar had opgesteld.

‘Je bent mijn zus, ik kan je moeilijk weigeren. Kom verder.’ Lauren stapte opzij zodat Bobbie erlangs kon.

‘Dank je, dat waardeer ik enorm.’ God, wat klonk dat zake-lijk. Ze hadden nog een lange weg te gaan.

Bobbie liep achter haar zus aan het restaurant door, waar een paar vroege vogels zaten te ontbijten. Lauren hield de achterdeur voor haar open. Ze staken een smal steegje over en zonder om zich heen te kijken stapte ze door een dubbele teakhouten deur een tuin binnen. Pas toen ze halverwege de tuin was bleef ze staan. Verrast keek ze naar de riante Javaanse joglo met houten dakpannen. Net als bij het restaurant was de veranda ervoor begroeid met exotische klimop vol bloemen, maar hier was het wilder en kleurrijker. Naast het huis lag een zwembad uitdagend te glinsteren in het zonlicht. Dit was weer eens wat anders dan haar Amsterdamse tweekamerappartement in de Rivierenbuurt, waar je de burens de wc hoorde doortrekken, naast nog veel meer geluiden waarvan ze de herkomst niet wilde weten. ‘Mooi hoor.’ Ze sleepte voor de tweede keer haar onmogelijke koffer de veranda op naar de hoge woonkamer.

‘Je kunt de logeerkamer nemen.’ Lauren opende de helft van

een dubbele turquoise deur en maakte een gebaar dat ze door kon lopen.

‘Dank je.’ Bobbie ging op het tweepersoonsbed zitten dat in de kamer stond. Het matras veerde verrassend lekker mee.

Lauren leunde futloos tegen de deur. ‘Wat doe je hier, Bobbie?’

‘Kan dit straks? Ik heb een dertig uur durende reis achter de rug. Waarvan achttien naast een vrouw die naar boerenkool rook. En dan heb ik het nog niet eens over het tijdsverschil.’ Ze boog opzij om haar neus in het heerlijk geurende beddengoed te steken. ‘En over het feit dat die vrouw waarschijnlijk een blaasontsteking had en om de tien minuten over mij heen klauterde om naar de wc te gaan, waarbij ze met haar zitvlees tegen me aan schuurde.’

‘Bespaar me de details. Je staat na negen jaar radiostilte zo- maar voor mijn deur in Bali en vraagt om onderdak. Het lijkt me dat je mij wel een verklaring schuldig bent.’

‘Ik dacht dat je na je scheiding van Simon wel een beetje gezelligheid kon gebruiken.’

‘Ach, hou toch op. Moet ik dat echt geloven? De badkamer is trouwens door die deur naar buiten.’ Lauren wees naar een deur aan de achterkant van de kamer. ‘Voor het geval je ook nog je neus in mijn handdoeken wil steken.’

‘Dat speelde anders wel mee in mijn besluit.’ Bobbie streek het beddengoed recht. ‘Het ruikt heerlijk dat beddengoed. Naar zo’n dik blok zeep uit de Provence.’

‘Ik loop op mijn tandvlees, Knobbel. Wees gewoon eerlijk.’

‘Noem me niet zo.’ Bobbie kromp ineen bij het horen van die bijnaam. ‘De dokter vond dat ik het een tijdje wat rustiger aan moest doen. Mijn baas is bezig met het ontwikkelen van een stuk land hier vlakbij. Ik help hem met de contracten en daarna heb ik drie maanden vrij. Het leek mij een mooie kans om jou te zien en mijn neefje te leren kennen.’

‘Werk dus. Waarom verbaast dat me niet?’

Bobbie probeerde zich niet te laten opfokken door de pinnige ondertoon in Laurens stem. ‘Niet alleen werk. Ik moet snel iets afhandelen en daarna ben ik vrij.’

‘Drie maanden?’

‘Ja, maar wees niet bang, ik zal je niet tot last zijn als je dat niet wilt. Ik zag dat het huis naast jou te huur staat, en anders zoek ik wel een hotelletje.’

Lauren wreef voorzichtig in haar ogen, zodat ze haar mascara, die ze voor het eerst in lange tijd weer eens tevoorschijn had gehaald, niet uitsmeerde. ‘Dat zien we wel, ja? Pak voorlopig nog maar niet je hele koffer uit. Ik moet nu terug naar het restaurant. Het ontbijt is het drukste moment van de dag en het is volle maan vandaag. Ik neem aan dat je weet dat je het water uit de kraan hier niet kunt drinken. Als je dorst hebt staat er een container drinkwater in de keuken.’

‘Wat heeft de volle maan ermee te maken?’

‘Dan is de helft van het personeel er niet vanwege ceremonies die voorbereid moeten worden. Eten kan in het restaurant. In de Indomaret aan het einde van de straat is een pinautomaat.’

Het viel Bobbie op dat Laurens schouders naar voren hingen toen ze wegliep.

Na wat stevige baantjes in het zwembad was Bobbie op een houten bank met zachte kussens op de veranda gaan zitten om de papieren van de surfschool waarvan ze de verkoop zou begeleiden nog eens door te nemen. Meer omdat ze op zoek was naar afleiding dan uit noodzaak. Het weerzien met haar zus had haar een flinke adrenalinestoot bezorgd die de jetlag nog even uitstelde. Lauren had haar toegelaten in haar huis, dat was stap één.

Ze wist dat alles wat er in de documenten stond klopte,

maar toch las ze ze nog een keer helemaal door terwijl ze ondertussen haar bleke huid insmeerde met factor 50. Daarna trok ze een zomerjurk over haar hoofd en staarde ze een tijdje voor zich uit. De laatste keer dat ze dat had gedaan kon ze zich niet voor de geest halen. Haar leven had negen jaar lang bestaan uit budgetvoorstellen, bouwvergaderingen en huurcontracten. Iedere minuut van haar dag was gepland geweest. Wat ging ze hier in godsnaam doen, drie maanden lang? Ruziemen met Lauren? Het hele oeuvre van Tolstoj lezen? Dat zou nog niet eens zo gek zijn. Op zoek gaan naar diepgang. Lezen, misschien zelfs yoga proberen, TED-talks luisteren...

Volgens Wendelien, de bedrijfscoach, was het tijd om uit te vinden wat ze leuk vond en wat haar inspireerde, want dat was ze vergeten in al die jaren waarin ze alleen maar had gewerkt. Ze was het er niet mee oneens. In het begin wel, maar toen was ze het oneens geweest met het hele wezen van Wendelien. Ze praatte te zacht, dronk kruidenthee die onaangenaam rook en knikte zo irritant begripvol. De eerste twee sessies had ze alleen maar zitten bedenken hoe ze haar door het ongezellige kunststof draai-kiepraam van haar kantoortje kon persen, en wel zo dat het op een ongelukje zou lijken. Behoorlijk wat sessies later, toen ze de rust had gevonden om te luisteren, vond ze dat die vrouw best een paar punten had.

Bobbie liep naar de poort en stak het steegje dat tussen het huis en het restaurant van haar zus lag over. Op het terras was nog maar een tafeltje vrij. Het was het enige tafeltje waaraan ijzeren krukken stonden, en die zagen er misschien heel cool en industrieel uit, ze zaten voor geen meter.

‘Je komt wat eten.’ Lauren stond ineens naast haar en keek haar aan met dezelfde verbazing in haar blik als eerder die dag, alsof ze nog steeds niet geloofde dat Bobbie er was.

‘Ja, graag. Als je dat niet vervelend vindt.’

Lauren haalde haar schouders op. ‘Ik laat iemand onze menukaart brengen.’

‘Dank je.’ Uit gewoonte wilde Bobbie haar laptop uit haar tas pakken, maar ze realiseerde zich dat ze die niet bij zich had en dat er geen dringende zaken waren die afgerond moesten worden. Onthand frummelde ze aan de bamboe onderlegger voor haar op tafel. Het publiek om haar heen bestond vooral uit mannen met baarden en laag uitgesneden hemden die op de rotan loungestoelen hingen. Er zaten er zelfs enkelen zonder hemd. Hun torso’s glansden van het zweet. Ze hoopte maar dat iemand af en toe een duizendingendoekje over het rotan haalde.

Bobbie pakte een papieren servetje uit het houten bakje met bestek voor haar en depte het zweet van haar voorhoofd terwijl ze zich afvroeg of de meeste vrouwen hier van haar leeftijd waren. Dat was steeds moeilijker in te schatten als je eind twintig was. Zij zou zo’n kort afgeknipt Levi’s spijkerbroekje met een naveltopje erboven ook nog best kunnen hebben. Ja, ze zou misschien wel kaarsrecht op de kruk moeten gaan zitten om te voorkomen dat er een rol over haar broek zou hangen.

‘Thanks.’ Ze keek het meisje die haar een menukaart in de handen duwde vriendelijk aan. Nadat ze de gerechten grondig had bestudeerd, bestelde ze saté *lilit* met een jonge kokosnoot. Daarna telde ze het aantal gasten en berekende de gemiddelde prijs van een lunch. Ze maakte een schatting van de inkomsten van het ontbijt en het diner en nog wat koffie tussendoor en concludeerde dat haar zus een uitstekende omzet draaide als je ervan uitging dat personeel goedkoop was. Het was een geruststellende gedachte dat ze daarmee in ieder geval de, waarschijnlijk prijzige, internationale school van haar kind kon betalen, want die lapzwans van een Simon had het drukker met de perfecte surfgolf vinden dan met financiële verantwoordelijkheid nemen, als ze hun moeder moest geloven.

Terwijl ze de kip van de citroengrasstengels at checkte ze het nieuws op haar telefoon. Tot ze Wendelien in haar achterhoofd

hoorde, die haar had aangeraden om niet meer achter een scherm te eten en haar maaltijden eens daadwerkelijk te gaan proeven. Snel legde ze haar telefoon weg. Ze keek naar de keurig in een rijtje geparkeerde scooters voor het restaurant. Daarna staarde ze naar de man die ernaast zat en besepte dat deze man in dit keurige uniform de scooters van de harige viezeriken parkeerde. Het gaf haar een ongemakkelijk gevoel dat dat iemands baan was.

‘Tante Bob dus.’ Haar neefje hield zijn knalgele Minion-helm onder zijn arm geklemd en bekeek haar ongegeneerd, zoals alleen kinderen dat kunnen.

‘Nou, noem me maar gewoon Bobbie.’ Met een plof legde Bobbie het loeizware koffietafelboek met Balinese interieurs, waarin ze uit ongemak maar aan het bladeren was, terug op het bijzettafeltje naast haar. Ze kende Morris alleen van foto’s bij haar moeder thuis. Zijn huid was gebruid en over zijn blonde haar lag een groenige gloed. Waarschijnlijk het resultaat van zon, zee en het chloor in het zwembad.

‘Tante Bob, je lijkt niet echt op mama.’

‘Totaal niet!’ riep Lauren, die net de slaapkamer uit kwam lopen. Daar had ze snel haar korte spijkerbroek voor een vrolijke zomerjurk verruild. Het klonk als ‘Gelukkig niet!’

‘Heb je dieren mee?’ Morris keek hoopvol naar Bobbie.

‘Dieren? Nou, er zitten niet twee levende cavia’s in mijn tas, of zo.’

De jongen knikte. ‘Jammer. Dat is vast ook moeilijk meenemen in het vliegtuig.’

‘Maar er zijn hier nogal wat honden op straat, zag ik vanuit de taxi van het vliegveld.’

‘Die mag ik alleen niet aaien, want die kunnen hondsdolheid hebben, en ik ben al een keer gebeten en toen moest ik zeven prikken. Mama zegt dat je *Bali dogs* niet kunt vertrouwen.’

‘Sjonge, wat ben jij toch voorbeeldig, dat je zo goed naar je moeder luistert!’ Lauren pakte de helm onder Morris’ arm vandaan en hing hem aan de haak naast de entree die daarvoor bedoeld was. ‘Trek je schooluniform maar uit, voordat het vies wordt.’

‘O, goed dat je het zegt, van die hondsdoelheid.’ Bobbie had geprobeerd de hond voor het restaurant te aaien, maar die had haar ontweken. ‘Is die hond voor het restaurant niet van jullie?’

‘Nee, die is van zichzelf.’ Morris knoopte het blauwe overhemd met het schoollogo een stukje open en trok het over zijn hoofd. ‘Hij houdt alleen van voor het restaurant liggen. Dat hebben de meeste honden, die houden vooral van liggen. Ik wil een hond om mee te spelen, want ik heb ook al geen broer, snap je?’ Hij liet het overhemd voor zich op de grond vallen en stapte met zijn schoenen nog aan uit de korte blauwe uniformbroek.

‘Misschien krijgen we ooit nog wel een hond,’ mengde Lauren zich in het gesprek. ‘Maar naar die broer kun je fluiten.’

‘Ze bedoelt over tien jaar of zo, als er mensen op Mars wonen. Wist je dat ze zuurstof op Mars kunnen maken?’ Morris stond nu voor haar in een Spiderman-onderbroek met Nike-sneakers eronder.

‘Nee?’ Bobbie glimlachte opgelucht. Met haar neefje verliep alles een stuk vlotter dan met haar zus.

‘Heeft iemand mijn scootersleutels gezien?’ Lauren graaide tussen de rommel in de schaal op het aanrecht. ‘We hebben het er nog wel over, over die hond bedoel ik dan, hè, maar nu moet ik naar school voor het tienminutengesprek. Ik heb tijdens zo’n gesprek altijd de neiging om heel snel te gaan praten, omdat ik alles in tien minuten moet proppen, zo irritant.’ Ze viste een lipstick uit de schaal en haalde hem vluchtig over haar lippen.

‘Het klinkt ook heel gehaast, tienminutengesprek. Alsof ze bij voorbaat al bang zijn dat je te lang blijft zitten.’ Bobbie hield